

[Mette Madsen]

Siden vedtagelsen af dagsordenen af 7. december 1982 har danske bevillinger til opstilling af mellemdistanceraketter over infrastrukturprogrammet været stillet i bero indtil videre ud over de 26,7 mill. kr., der var autoriseret inden datoen for denne dagsorden.

Hvad angår de resterende 48 mill. kr., har vi i de øvrige forligspartier lagt mange forhåbninger i formuleringen »indtil videre stilles i bero«, men med den socialdemokratiske dagsorden i dag må vi se i øjnene, at dette håb nu er bristet, det lille lysegrønne håb – måske skulle jeg sige: lyserøde håb – vi hidtil trods alt har haft om, at socialdemokratiet, når det afgørende øjeblik var inde, ikke ville bryde det tilsagn, som en socialdemokratisk forsvarsminister og en socialdemokratisk udenrigsminister har givet NATO.

Bliver den socialdemokratiske dagsorden vedtaget i dag, og det gør den jo desværre nok, må vi erkende, at vi fra i dag må afstå fra at bidrage med de lovede 48 mill. kr. til det yderst vigtige område inden for NATOsamarbejdet, vi benævner infrastrukturprogrammet.

Jeg må stærkt understrege, at vi finder, at det er en meget alvorlig sag at slå hul i dette samarbejde, der hviler på gensidig solidaritet, og som indtil nu har fungeret virkelig godt. Hvordan NATO vil reagere, og hvilke sanktioner en sådan dansk beslutning vil medføre, tør vi kun gisne om. Vi må inderlig håbe, at beslutningen ikke betyder, at vi får ringere muligheder for at få placeret infrastrukturarbejder her i landet.

Socialdemokratiet må i deres beslutningsproces have gjort sig nogle overvejelser herom, og vi sætter derfor vor lid til, at vi gennem forhandlinger mellem forsvarsforligspartierne vil kunne afbøde de værste virkninger af den beslutning, socialdemokratiet har lagt op til i dag.

#### **Thoft (SF):**

Det er overraskende, det er fantastisk at opleve, at de fire regeringspartier i så væsentlig og afgørende en debat nøjes med en enkelt ordfører, som stort set ikke behandler det emne, vi diskuterer i dag. Det synes jeg er bemærkelsesværdigt.

Debatten i dag kan få skelsættende betydning i Danmarkshistorien. I mere end 20 år har jeg fulgt forsvarsdebatten og kunnet iagt-

tage, hvorledes socialdemokraterne har udtrykt uforpligtende velvilje over for fredssagen på den ene side og har været med til at øge forsvarsbevillingerne og NATO-integrationen på den anden side. Hvis det i dag lykkes os at få vedtaget det dagsordensforslag, hr. Knud Damgaard har fremsat, om, at Danmark simpelt hen smækker pengekassen i og trækker sin andel af bevillingerne til den del af NATOs infrastrukturprogram, som går til atomraketterne, ud, så er det første gang i disse mere end 20 år, socialdemokraterne tager nogen som helst praktisk konsekvens af denne udtrykte velvilje. Så er velviljen blevet forpligtende. Hvis det virkelig lader sig gøre, så skal jeg være den sidste til at dadle det store parti for denne nyorientering. Bedre sent end aldrig.

Ærlig talt har oprustningen fået en alarmende karakter, og nyorienteringen er derfor let at forklare. Hvis det lykkes os at trække raketpengene ud af bevillingerne til NATOs infrastruktur, så er der tale om en lige venstre til NATO – eller et blåt øje, hvis man hellere vil bruge det udtryk. Eller udtrykt med forsvarsministerens ord – jeg citerer fra bilag 21 i forsvarsudvalget af 3. januar 1983:

» ... at vore allierede vil se med alvor på en sådan handling, idet der ikke foreligger eksempler på, at et medlemsland ikke har opfyldt sine forpligtelser, hvad angår NATOs infrastrukturprogram.«

Samtidig vil det være et afgørende og vigtigt signal til fredsbevægelsen og vores politiske omverden. Om få uger behandler som bekendt både det hollandske og det belgiske parlament raketspørgsmålet, og trækker Danmark bevillingerne væk under raketterne, så er der tale om en betydningsfuld opmuntring til disse landes raketmodstandere.

Egentlig burde, som hr. Albrechtsen også sagde, den debat, vi har i dag, være helt unødvendig, for folketinget vedtog jo allerede den 7. december 1982 en klar og præcis dagsorden, som i hr. Lasse Budtz' udlægning blev til, »at vi ikke vil være med til at bevillige fem flade øre mere end de 26 mill. kr., der har været så stærkt omtalt.« Det står i Folketingstidende 1982-83, sp. 2918, fra den 7. december 1982.

Alligevel har regeringen ikke levet op her til, og hvert kvartal har man sendt en stor pose penge af sted til NATO, påklistret en lille mærkeseddel, som næsten ikke kunne